

Nisse Ritarn Jonsson

1909-1991

- 1909 Föds i Sala den 30 augusti.
- 1920-talet Till sjöss. Upptäcker bl.a. i Hongkong tuppen, ett motiv som följer honom genom åren.
- 1932 Flyttar från Sala den 3 november till Matteus församling i Stockholm enligt kyrkobokföringen.
- 1940-talet Tillhörde Klarabohemerna med Nils Ferlin, Tora Dahl, Eyvind Jonsson, Ivar Lo-Johansson, Jan Fridegård, Ruben Nilsson, Per Anders Fogelström m.fl.
- 1950-talet Experimenterar med "hällristningar" i blåstrat trä.
- 1962 Vandringsutställning i Tjeckoslovakien med start i Prag.
- 1966 Illustrerar Jan Fridegårds bok *Torntuppen*. Utställningar i november i Torsby och Karlstad.
- 1967 Utställning i Göteborg 5-8 december.
- 1976 Utställning i Krakow och Warszawa.
- 1991 Avlider i Engelbrekts församling i Stockholm den 28 juli.

T.v. Nisse Ritarn Jonsson i unga år och t.h. tillsammans med hustrun Maj.

JONSSON "Ritarn" NISSE, målare, f. 1909 i Sala, d. 1991. Efter konststudier såväl inom- som utomlands deltog han i flera uppmärksammade utst., bl.a. i Krakow. Warszawa -76. Hade även en mycket uppskattad utst. av tuppar i Paris, utförda i textil-serigrafi. Har även arb. med illustrationer till böcker för bl.a. Jan Fridegård ex. Torntuppen, samt design för textil- och byggbranschen. Utst. i Prag-Brno m.fl. platser. Genom Grako blev det en stor utgåva av kort o. posters under 70-talet. Är även repr. i USA genom flera alster, speciellt kort.

Ur boken Svenska Konstnärer 2002.

Nisse Ritarn Jonsson, *Höstdag, Lidberga, Roslagen*,
olja på pannå 1943, 33 x 41

Baksida på Höstdag, Lidberga, Roslagen, 1943:

Nisse Ritarn Jonsson, *Marsvinter 1944*

Nisse Ritarn Jonsson, *Österbygarns kyrka*, olja 1944, 42 x 50 cm

Nisse Ritarn Jonsson, akvarell 1944, 20 x 12 cm

Nisse Ritarn Jonsson, *Gråväder*, akvarell 1956, 19 x 28 cm

Nisse Ritarn Jonsson, *Gryning Västkusten*, 18 x 11 cm

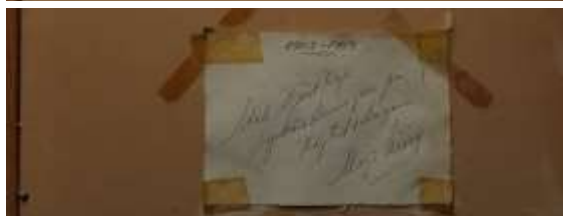
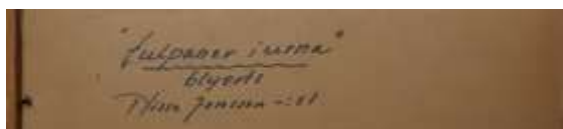
Nisse Ritarn Jonsson, *Tidig vår*, blandteknik 1945, 34 x 28 cm

Nisse Ritarn Jonsson, *Tidig vår*, akvarell

Nisse Ritarn Jonsson, *Tulpaner i urna*, blyerts 1951, 38 x 46 cm

Text på baksidan.

Nisse Ritarn Jonsson, *Rött o blått i Roslagen*, gouache 1955, 21 x 30 cm.

Nisse Ritarn Jonsson, *Dagsmeja Roslagen*, 50 x 58 cm

Nisse Ritarn Jonsson, gouache 1952, 34 x 21 cm

Nisse Ritarn Jonsson, *Sörmländsk höst*, akvarell 6 okt 1957

Nisse Ritarn Jonsson, olja på duk 1958, 22 x 16 cm

Nisse Ritarn Jonsson,
Tillägnad Lisa på högtidsdagen 1960,
olja på duk 1960, 41 x 51 cm

Nisse Ritarn Jonsson, *Komposition,*
akvarell 1958, 19 x 12 cm

Nisse Ritarn Jonsson, *Morgon i hamn,* akvarell 1961,
20 x 12 cm

Nisse Ritarn Jonsson, akvarell 5 x 13 cm.

Nisse Ritarn Jonsson, *Fiskare Roslagen,* akvarell 1964

Nisse Ritarn Jonsson, akvarell 5 x 13 cm.

Nisse Ritarn Jonsson, *Gammal Roslagsgård*,
akvarell 10 x 16 cm

Nisse Ritarn Jonsson, *Mönjearbete*, akvarell 12 x 12 cm

Nisse Ritarn Jonsson, *Gammal Roslagssmedja*,
akvarell 1956, 10 x 16 cm

Nisse Ritarn Jonsson, *Bygget*, tusch 30 x 21 cm

Nisse Ritarn Jonsson, *Roslagsvår*, 16 x 12 cm

Nisse Ritarn Jonsson, *Skånevår*

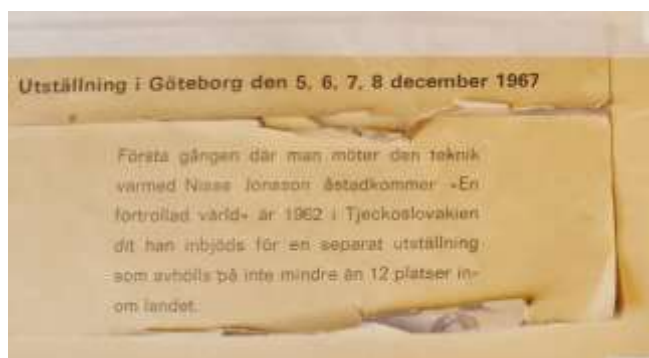
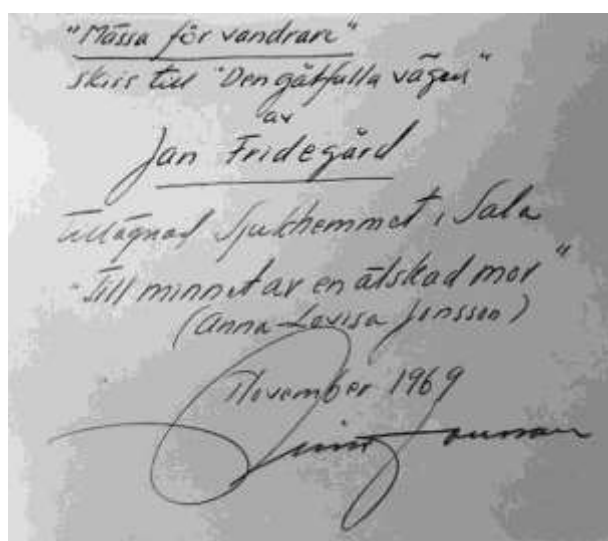

Nisse Ritarn Jonsson, *Mässa för vandrare*, blandteknik
Jakobsbergsgården, Sala

Några bilder från auktionssajter m.m. internet:

Nisse Ritarn Jonsson, *Speglingar*, Roslagen, akvarell

Text på baksidan

Nisse Ritarn Jonsson, *Tupp*, gouache 1970,
42,5 x 27,5 cm

Nisse Ritarn Jonsson, *Den stolte*, 88,5x58,5

Nisse Ritarn Jonsson, akvarell 25 x 20 cm

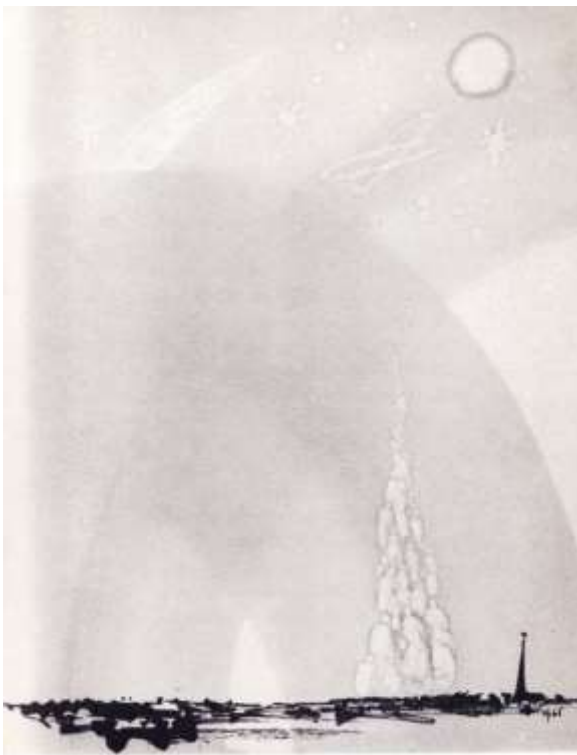
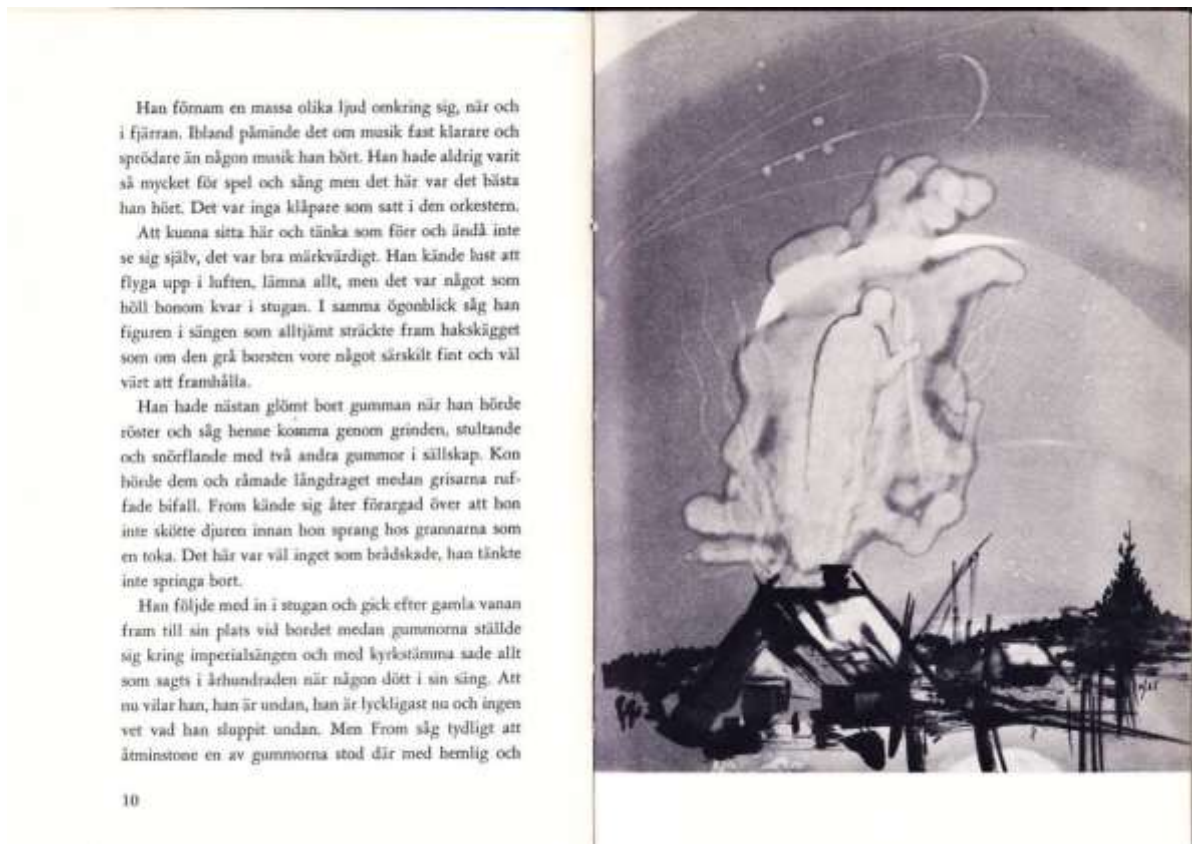
Nisse Ritarn Jonsson, *Sundborns blomster*

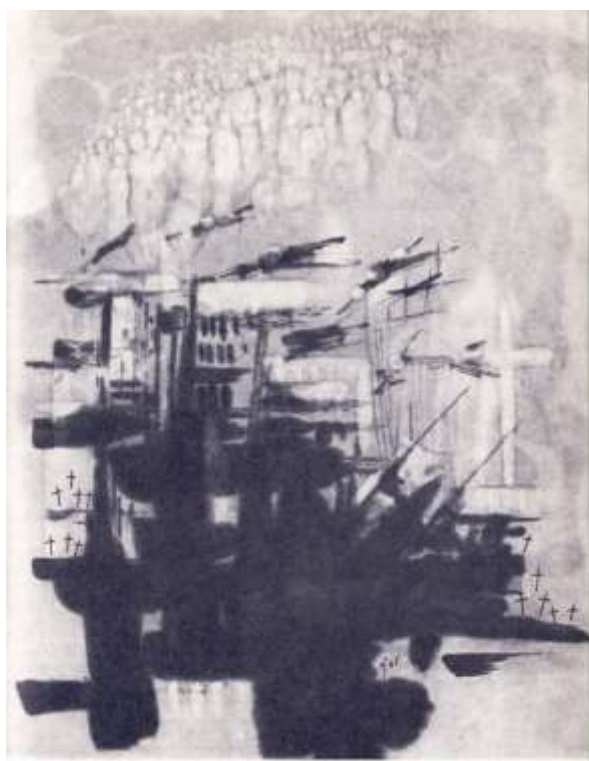

Nisse Ritarn Jonsson, *Sommardag, Sala*, akvarell 3 juni 1955, 8 x 13 cm.

Lars Eriksson, student 1963, i november 2017: Den här akvarellen fick min moster, Svea Åhlström f. 1900, av Nisses syster Lisa Jonsson. De var båda telefonister vid telegrafan i Sala och Svea fick den när hon gick i pension 3 juni 1955 efter 36 år på Televerket.

Nisse Ritarn Jonssons illustrationer till Jan Fridegårds Torntuppen, Zindermans förlag 1966:

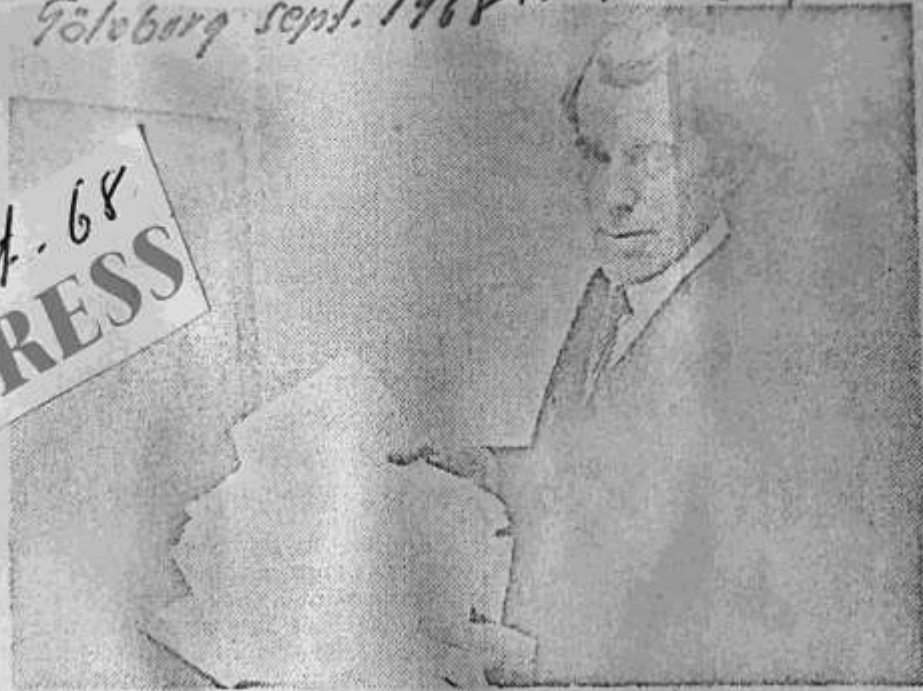

Otryckt Fridegård-drama på biblioteksutställning

Göteborg sept. 1968 14-7. 2689-68

sept. 68
PRESS

Bibliotekarie Kjell Nelson vid universitetsbiblioteket i Göteborg med ett manuskript av ett otryckt Fridegård-drama, En trappa ner.

En minnesutställning över Jan Fridegård har öppnats i universitetsbiblioteket i Göteborg, med bl a ett manuskript av författarens enda kända drama. Pjäsen heter En trappa ner och belyser abortproblemet med en realism som möjligen kan ha förhindrat dess tryckning; eftersom man inte känner till året då den skrevs är det svårt att med bestämdhet uttala sig om den egentliga orsaken till att Fridegårds enda dramatiska arbete aldrig publicerades.

I samma monter som dramat ligger också en annan raritet, ett utkast till ett av Fridegårds föredrag. Bland sevärdheterna kan också nämnas konstnären Nisse Jonssons fina skisser till några av Fridegårds romaner.

Kritiken av det första stora ver-

ket, Lars Hård, var delvis mycket besk, och särskilt Nya Dagligt Allehandhas recensent var upprörd över de många fula orden och de vulgära uttrycksätten i romanen. Det kan vara av intresse att notera att den chockerande boken bara ett par årtionden efter utgivningen ansågs lämplig som premiebok åt förtjänta skolelever!

Men Fridegård skrev även böcker direkt avsedda för skolan; bland dem visas på utställningen historieboken Fäderna, som på många håll kom att ersätta Heidenstams Svensnarna och deras hövdingar. Den historiska utsiktspunkten flyttades från hövdingesalen till torparstugan.

Bibliotekarie Kjell Nelson har ordnat den vackra och intressanta Fridegård-utställningen.

1968

Stunder med Jan Fridegård

Jag sitter i min målarstuga i Roslagen. Utanför fönstret övar ett par skrattdåsar glidflykt. Den septemberdag som började i dur hade plötsligt gått över i moll. Den entusiasm som inledde dagen fanns inte kvar, en liten vilken signal som helst i telefon åtföljd av ett meddelande — »Janne är död» förtog lusten att fortsätta med jobbet om Klara-vännen Nils Ferlin som vi satt i gång med, Jan som textsättare, undertecknad som bildmakare.

För endast ett par dagar sedan sade han i telefon när vi överlade »det är djäkeln va' de' har glesnat i ledet bland dem som var med innan gräyskoporna åt opp gamla Klara». Det hade glesnat 1968, inget kunde vara riktigare. Vi minde Gunnar Eklöf och studentmarxisten, bibliotekarien och författaren Arnold Ljungdahl — vi kom ihåg den för de flesta utanför den »inre kretsen» tämligen okände intellektuella Johansson — Ferlins ständige följeslagare — vi kände honom, samtidigt som vi inte kände honom. Han hade plötsligt dykt opp bland »vandrarerna» i Klara, för att stanna som en lärjunge nedanför Nils Ferlins fötter. I ett av Lars Madsens program i radio förra året talade han halft skämtsamt om sina universitet, uppfostringsanstalter och barnhem. Att mannen, vars hemortsrätt var sandblådor och pressenningar i Stadsgården, sedan fick en furstlig begravning är en helt annan och originell historia om en annorlunda människa med en inre finess, jag passar på att på det här sättet ge honom detta fina eftermäle i stället för det omnämnande, som han hade varit värd »på den här sidan».

Det är ofrånkomligt, som alla Fridegårdsbeundrare vet, att komma på tal om »den andra sidan». Attitydförändringen kom, Lars Hård blev mjukare och outgrundligare, inledningen som gjordes med tillkomsten av *Torntuppen* följdes av *Den gåtfulla vägen*, *Sommarorgel* m. fl. Recensenter och därmed läsekrets förhöll sig avvaktande. Man hade svårt att acceptera det helt avvikande från den tidigare produktionen, den i särklass fina skildraren av vår historia kring förfädernas manhaftighet hemma och i österled, den fräna tonen i vidräkningen med religionshyckle-

Jan Fridegård väljer bland Nisse Jonssons illustrationer.

riet och de sociala orättvisorna inte minst i Lars Hård — och nu plötsligt odödlighetens stora förkunnare.

Jag fick den stora äran att illustrera den sista utgåvan av *Torntuppen* som utkom 1966. Från tiden från »försnacket» och utformningen av den samma — på hans lantställe utanför Uppsala kanske jag har de allra finaste minnena av den människa som blev min närmaste vän genom åren. Den absoluta svårigheten att som illustratör ge den boken full rättvisa stod helt klar för mig redan från början — jag vågar utan omsvep påstå att *Torntuppen* var den bok som betydde mer för honom själv än hela hans övriga produktion. Den kom till under en tid av hans liv då han befann sig i andligt marvatten. Han betecknade den vara den enda i hela sin produktion, som tillkommit vad han sade — *genom honom*. Därmed stod det också helt klart att det skulle bli svårigheter att som konstnär ge den full rättvisa. Att jag lyckades så väl med uppgiften tillskriver jag de långa och givande samtal vi förde om tingen bortom det fattbara.

Fridegård hade som den stora författare han var, en säregen förmåga att försköna de mest triviala ord. Inte därför att jag anser det förhoppningsfulla ordet *VAR* vara särskilt trivialt, men ordet *KOLTRASTTID* som han använde i stället, innefattar allt vad just den tiden bär inom

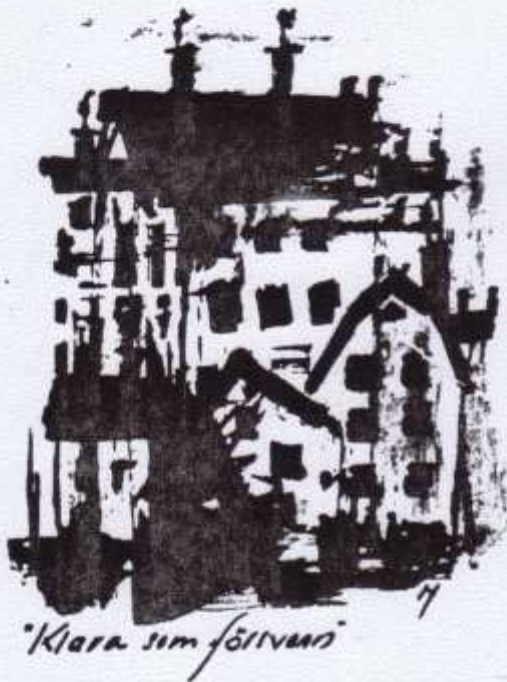
sig — flöjttonerna som alltid kommer från den högsta grantoppen i skogsbrynet, när det frostat till efter en dagsmejedag. Frasis och snöfläckar mellan plogfårorna, doften av mylla och stämning av nyskaparlust. Lantstället han ägde hade från början ett vilket som helst-namn, nu blev det döpt till *Gunggren*. På Gunggren strålade vi samman, gjorde våra små utflykter i den historiska omgivningen, tittade på förfädernas offerplatser, läste runstenar och hållristningar, besökte medeltidskyrkor med mästerverk på väggarna av den store pionjären och importerade kyrkmålaren *Albertus Pictor* och hans nordiske efterföljare *Lars Målare*. Under några år var han bosatt i Vallentuna där han som den tämligen okände premiärbodde till en början i en statarbostad nedanför kyrkan. Sortin blev dock en helt annan när han bröt upp från den, nu i efterhand döpt till, Fridegårdska villan. Han berättade ofta — inte utan underton av bitterhet, kampen mot den skrämmande fattigdomen — kampen för att något så när genom ett tillräckligt kaloribehov kunna hålla distans till det hotade TBC

spöket. Han glömde aldrig den trofasta vänskapen hos Nils Ferlin, som då redan hade vunnit sin förläggares bevägenhet. Man var andäktigt lyst när vi vandrade i minnena kring Ferlin och den redan då av sjukdom märkta *Josef Kjellgren*, som tillbringade tider där som konvalescent. Det bröd man bröt för att hindra hungersvindeln räckte alltid till, trots att förutom den unga hustrun *Guðrún* även dottern *Aase* och sonen *Stefan* ingick i hushållet. Att det sentida Vallentuna uppskattar Jan Fridegård på ett helt annat sätt avläser man ovanför dörren till Fridegårdsrummet i biblioteket. Fridegårds humor tillhörde den i särklass finaste jag mött. Man stöter på den då och då i böckerna från statartiden. Det skulle taga ett alltför stort utrymme att börja med en uppräknig. Men en sak som finns i bild strax norr om Vallentuna och som har en nära anknytning till intresset för fornminnesforskning hos honom. Bilden består av ett prydligt arrangerat fornminne, som i långa tider ansågs vara helt äkta tills Jan började titta närmare på fyndet. Då visade det sig att en storbonde någon gång på 1800-talet var som Jan uttryckte det »fly förbannad» över att inte han hade ett fornminne på sina ägor likaväl som grannen. Sagt och gjort, han satte fart på gårdsfolket och så blev trakten ett »fornminne» rikare.

Första gången Jan och jag råkades var vid tiden för hans antikvariatinnehav på Östermalm. — (Själv var jag elev på Sverker Enströms målarskola — den låg på Norrlandsgatan och hade ett helt annat namn — men läraren, sedermera tecknaren i dåtida Nya dagligt Allehanda, hette *Sverker Enström* därför kommer jag ihåg det.) Det var en födkrok som andligt tilltalade honom — materiellt hade de tidigare förvärsjobben, värvning, spårvägen och Luth o Rosén varit att föredraga, men eftersom Jan föredrog den andliga näringen före den fysiska så dämpade det till en viss del hungerkänslorna. Våra sammanträffanden på den tiden var inte särskilt många, min egen ande var svagare, när likgiltigheten från köparsidan av mina »grejer» inte var en stundens tillfällighet, beslöt jag mig att för att fixa det timliga, ge måleriet »på båten» och mönstrade till sjöss. Att så där utan vidare avspisa en påträngande ande gick några år med misslyckade försök att ge skattemyndigheterna sitt i ett ordnat borgerligt liv. Vännerna från *Cosmopolit* — träffpunkten på Vasagatan — med

den stående halva fikan med kubbe och två lösa Bridge, spådde ett säkert misslyckande. Ack va' de' hade rätt, och ändock får jag väl tillskriva min småländska energi på mödernets äran till rekordet. När Jan och jag efter åtskilliga år upptog arbets- och kamratkontakten var hans första oförglömliga ord »Hur f-n har Du överlevt?»

Bara för ett år sedan företog vi tillsammans en vandring i kvarteren med endast små frag-

ment av det »Klara som försvann», något enstaka hus med lejongul färg, brutet tak och rytare på skorstenen fanns kvar kring kyrkan. De allätande grävskepedinosaurierna hade tuggat i sig all charm från Bellmans, Blanches och Nisse Ferlins dagar. Vi tittade ut över det välansade »slagfältet» med rostfritt och plast, pekade ut var ungefär telefontornet låg, var ungefär gamla GCI låg, var Pelle Aberg's atelje låg och var de' och de' låg. Tännstopet låg där sa' vi och kom ihåg när någon var stadd i kassa. En menande blick var tillräcklig för att vi skulle förstå att här brådsnade det — sagt och gjort blev kompassriktningen »Pilens tvåa». Ett litet stycke fanns, trots allt kvar i all sterilitet. Litet av atmosfären före tillkomsten av »Armbågarnas Manhattan» som Fridsgård döpte det nya Klara till, fanns här, platsen där man så ofta »salade» till den med-

delöse som vi bärgade från halvan fika på Cosmopolit.

Vi var endast några av de närmaste vinnerna från författare-, målare- och skådespelarekretsar som enligt hans uttalade önskan följde stoftet att vigas till vila.

En strålande sol över Upplandsslätten från en himmel fri från moln skapade den rätta värdigheten kring minnesstunden av statarpojken — och lättingen — det senare epitet hämtat ur »den gamla goda tidens» omdöme, sett ur herrgårdarnas synvinkel, numera en av Uplands stora söner. En av författarevännernas avslutningsord sedan vi lämnat krematoriet och högtiden kring stoftet, när vi möttes av öronbedövande klockringning från kopparklockstapeln: »Jan var lågmäld i alla situationer, men hans typiska — HEJ — HEJ, som tolkas av de högljudda klockorna, kanske är ett bevis på att han nu är på den säkra sidan.»

Själv tyckte jag mig se, i en liten ensam molntapp som avlägsnade sig mer och mer från torn-tuppen, någon med ett förnöjsamt leende.

Nisse »ritarn» Jonsson

PRESS

klipp

Enligt erhållna uppgifter från TV-huset har TV 2:s skicklige producent Edvard Matz en ny programserie i vardande, vilken avses bli presenterad rätt snart under namnet

MEDMÄNNISKOR

Det första av dessa program lär ligga inspelat och färdigt sedan några månader. Det handlar om den siste Klara-bohem, Ferlinbrodern och Fridegård-vännen Nisse 'ritarn' Jonsson. Mannen som kan "nästan allt" inom måleri och skulptur. Ett världsrekord torde han under alla omständigheter inneha. Ingen har hunnit teckna och måla fler tuppar än Nisse 'ritarn'. Han vet inte själv hur många han gjort men vi gissar på minst 10.000. Härvid inräknar vi alltså alla de tuppar som han i sällskap med fiskargubbar i sitt kära Roslagen då och då satt fyr på när det tagit slut på ved och dricka samtidigt. Dock hävdar Nisse 'ritarn' själv att det vid dessa tillfällen, enligt fiskargubbarna, alltid blivit "ovanligt sköna lågor" ...

Då vi en dag besåg hans enorma samling av politiska karikatyror, djuphavsfiskar (paleostraca, en masse), roslagsmotiv, trolltavlor som kunde få salig Bauer att höja på ögonbrynen, frågade vi honom varför han alltid kommer tillbaka till sina tuppar. "Jag ska skriva en liten förklaring då lampan lyser och jag har god tid", lovade Nisse, som sällan har några fritidsproblem numera. Svaret kom dock så småningom. Vi trodde nästan att Nisse 'ritarn' placerat sig längst nere på botten av den stora gropen bakom nya riksdagshuset i Klara, när han nu skrev om sina tuppar. Riksdagshuset har lite dåligt med fönster åt det hållet där gropen ligger, enligt Nisse! — Han undrar vilken av bankerna som ska fylla gropen till sist.

Vi återger här nedan innehållet i brevet från Nisse 'ritarn', vars formuleringar nogsamtidigt röjer frändskapen med en annan Klara-bohem — Nisse poeten.

Red.

Varför tuppar?

Under mina år som farande sven till sjöss hamnade jag en gång på 20-talet i Hong Kong — som alltid med mitt skissblock som färdkamrat.

Om man kan tala om att i det här fallet tuppen "kom in i mitt liv", så hände det då — redan vid mitt första möte med den gamle visdomsmannen och träsnidaren med tuppar som favoritmodell. Tuppar, som tillkom under mottot "En tupp får se ut hur faen som helst" och som formades med en fantasi som var bedövande. Tuppen hade alltså på allvar för första gången tagit även min själ i besittning.

En kavalkad av tuppar har sedan, genom åren vandrat genom mina "grå celler". Från värdiga tuppar som Torntuppen, inspirerad

av vännen Jan Fridegård's trösterika bok med samma namn, till tuppar som symbol för inte minst vad jag själv och många andra upplever som galonerad enfald, ensam eller i församling. Lull-lull-behängda tuppar i flock med värdig uppsyn på väg till exempelvis riksdagens högtidliga öppnande eller till en kyrklig invigning. Den nyrike tuppen med "påtvingad" attitydförändring i minen vid den plötsliga placeringen i ny socialgrupp och tuppen, som med "folkets förtroende" svingat sig upp från gräsrotstupparnas blåställsnivå till dagens frackmiljö och som med hjälp av guldkantat placeringskort inkilats vid någon av de privilegierades bord — kringspretande med något av odödlig värdighet i blicken och med svällande kam.

Tuppen kan i min fantasi även bli en hemvävd knätofsare med kadrilj och farfars slängpolska i blicken, för att i nästa moment bli en orientalisk tempeldansare. Eller varför inte en tupp som — hur mänskligt som helst — på hemväg från något tuppjippo tappat all sin värdighet, sedan han utfordrats med något destillerat vid sidan av mathon.

Tuppen kan vara du eller jag, grannen eller vem som helst. Vem som helst från Nixon till Jeremias i Tröstlösa.

Visdomsmannen i Hong Kong visste nog inte själv i all sin visdom hur rätt han hade, när han ansåg att en tupp får se ut hur faen som helst.

Nisse ritarn

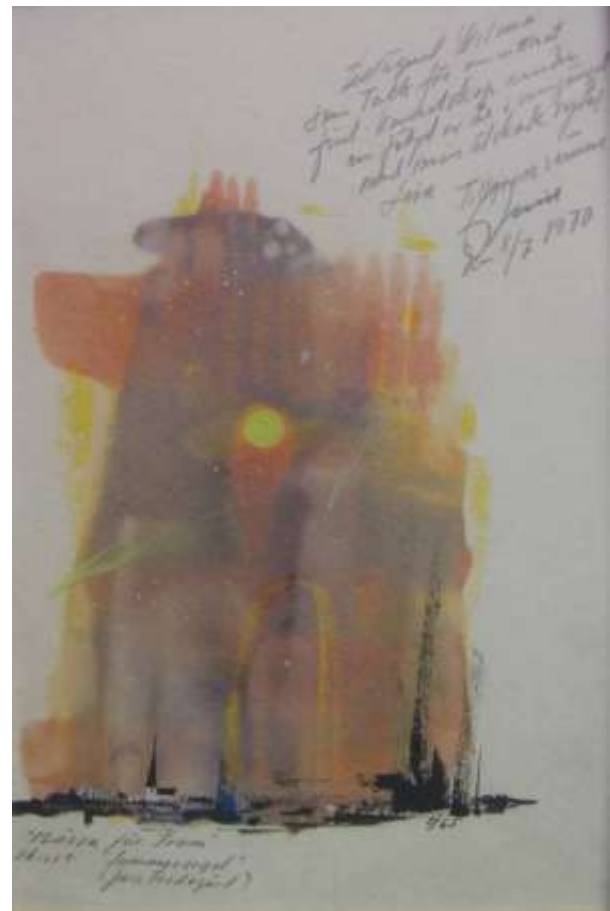

"PALAEOSTRACA" -design: Nisse ritarn Jonsson -Stockholm - Suede

textil: Suzanne Keefe - Paris - France

f.v. = 6000 fr.

ritarn
PARIS
oh la la

Nisse Ritarn Jonsson, akvareller.

T.v. text:

Tillägnad Wilma för all visad vänlighet under de gångna åren mot min älskade mor.

Nov. 1969

Tillgivne Nisse

Skiss till "Sommarorgel" (Jan Friddegård) "Vandringen"

T.h. text:

Tillägnad Wilma som tack för omvitnat fint kamratskap under en följd av år i umgänget med min älskade syster Lisa.

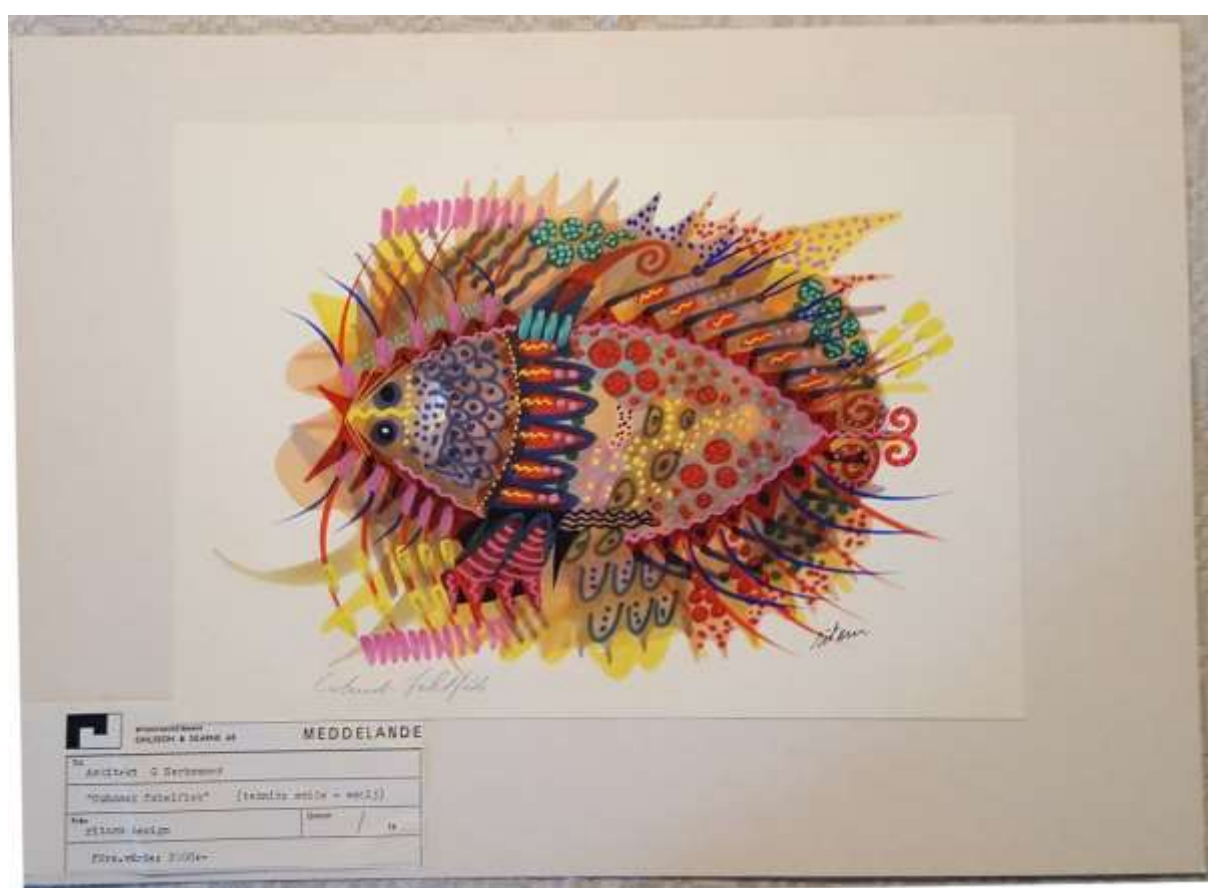
Tillgivne vännen Nisse

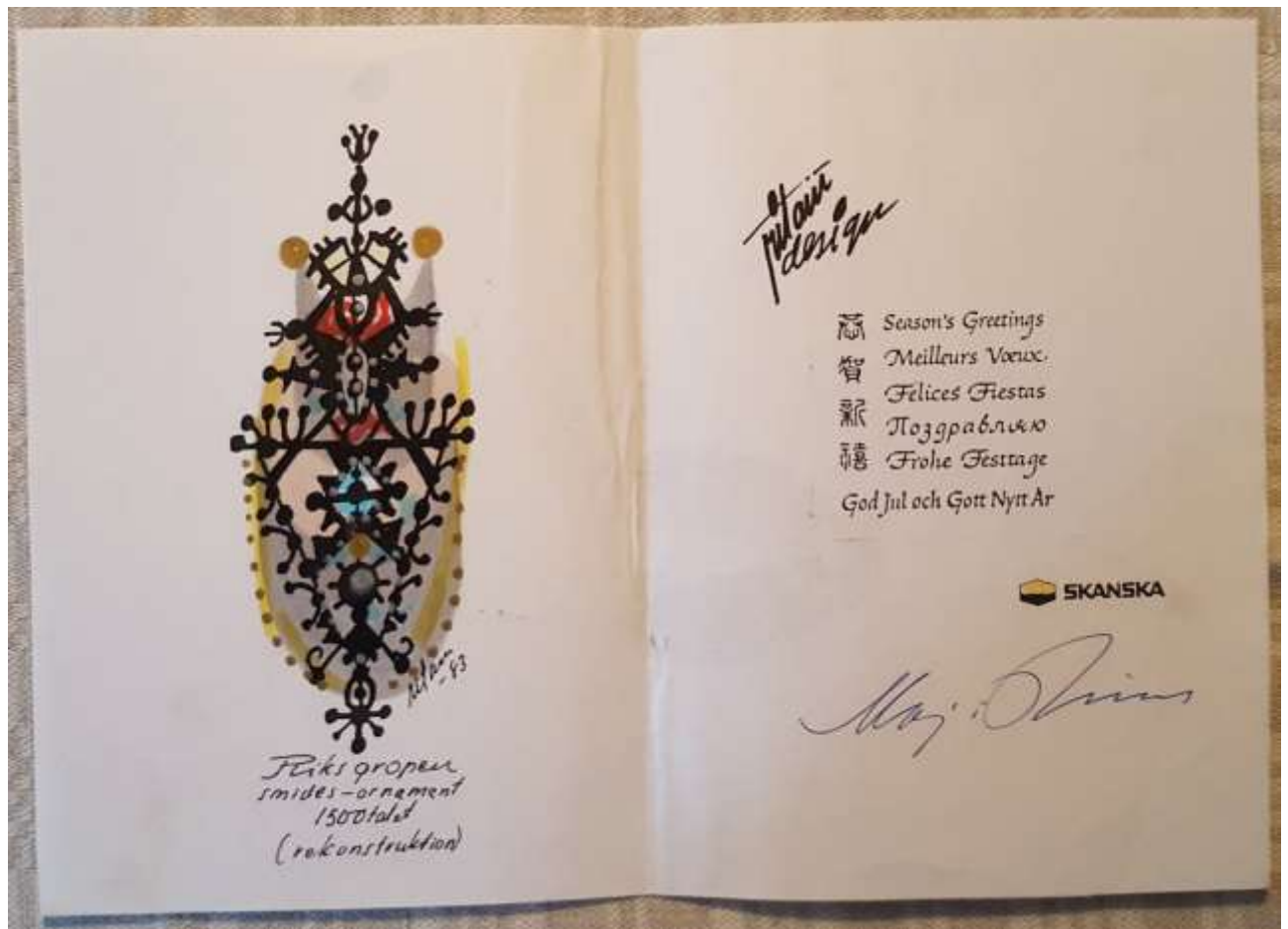
den 8/7 1970

"Mässa för From" Skiss t. "Sommarorgel" (Jan Friddegård)

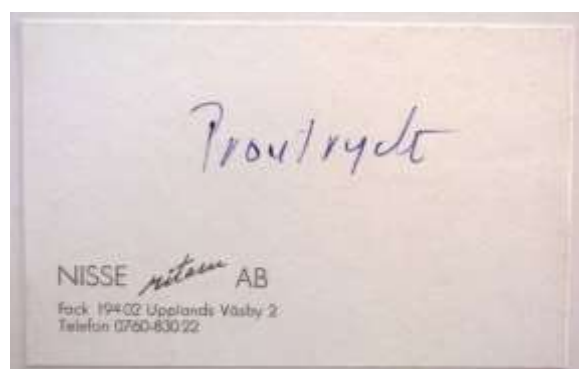

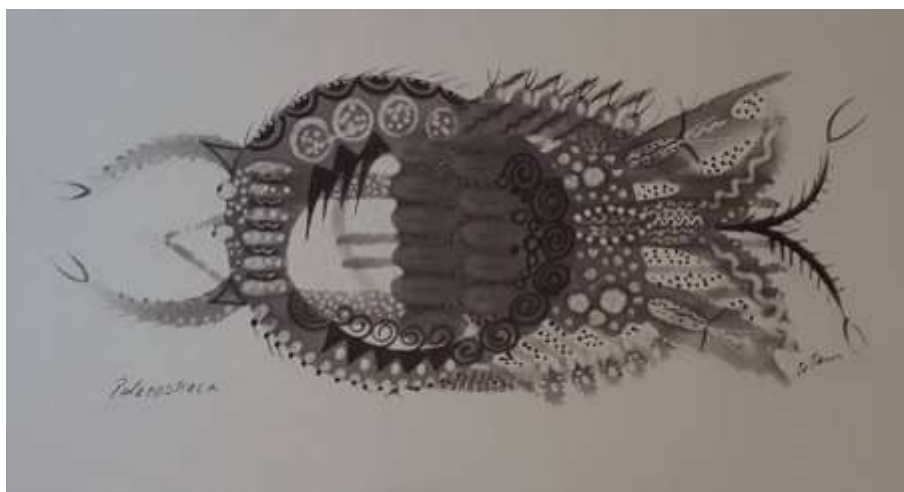
"Truktkör med fåglar" 200 ec. *Nisse*

Nisse Ritarn Jonssons visitkort

Nisse Ritarn Jonsson, *Videbusken*, akvarell, 19 x 28 cm

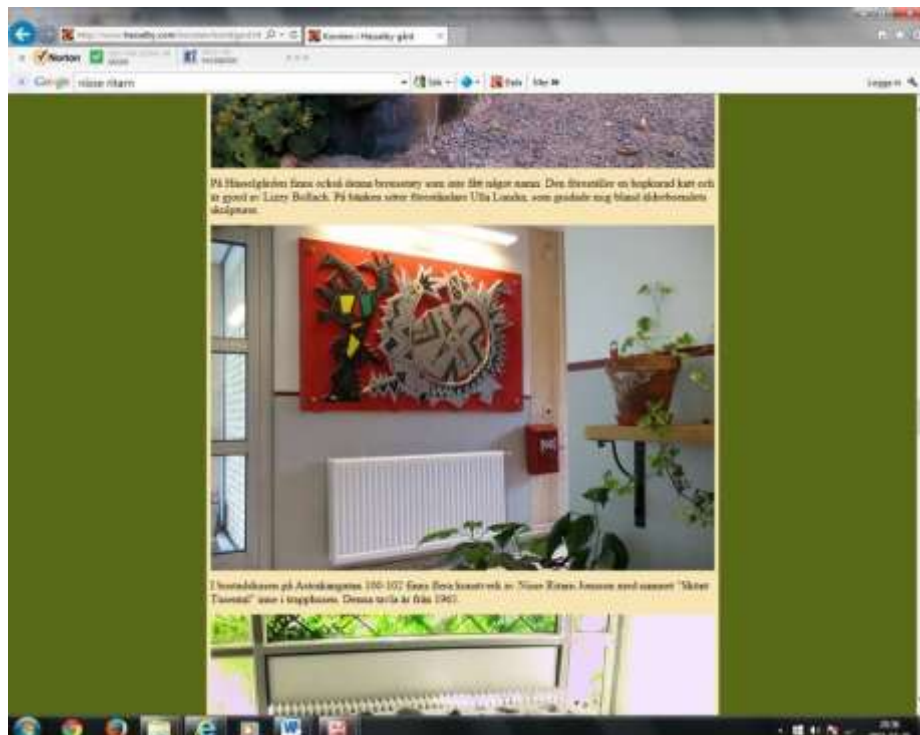

Nisse Ritarn Jonsson, *Aprilvår*, akvarell 31x 42 cm

Nisse Ritarn Jonsson, *Tidig vår, Norrland*, akvarell 29 x 21 cm

På internet om Hässelbys offentliga konst:

Nisse Ritarn Jonsson, metallrelief 100 x 158 cm, Astrakangatan 100, Hässelby

Nisse Ritarn Jonsson, metallrelief 100 x 158 cm, Astrakangatan 102 Hässelby

AFORISMER av NISSE RITAR'N

1. = Den yttre värdigheten, sprider ofta ett löjets skimmer över Dig.
Den inre värdigheten, sprider ett skimmer av aktning över Dig.
Kom ihåg att bägge uppmärksammas av Din omgivning.
2. = Att vara vänlig är en plikt -- att vara ovänlig är ett sabotage både mot Dig själv och den Du tjänar.
3. = Tänk efter dagligen.-- Att trots Din gynnsamma placering på den sociala rangskalan är Du alltid tjänare åt någon.-- Verkar "snorkighetsviruset" påträngande så skall Du snart uppleva hur långt man kan komma med enbart sunda tankevanor.
4. = Att skapa i samverkan är att vara tolerant.-- Av någon underlig anledning "plockas" denna raritet bort av mindre nogräknade vid "rensningsprocesser" i produktionslivets undervegetation -- toleransen bör därför fridlysas av lagstiftarna -- kanske genom slopandet av § 32 ?
5. = Trots samhällets inrutning -- har den i de högst belägna rutorna -- ingen som helst rätt att trampa på dem i undre rutorna.
6. = Att visa hänsyn är en plikt.-- Att inte göra det är ett sabotage -- mot de gemensamma värdena.
7. = En hycklad humanitet -- är sämre än ingen alls.
8. = Investering av människor, är för den ansvariga inom företaget tillräckligt för att sätta opp anslag med -- "Missbruk åtalas"
9. = Har Du uppfattat ursprungsmeningen av företagsnämnden som ett "aba kada-bra" -- då skall Du underrätta dem som kan informera Dig.
10. = Betänk att allt i Din omgivning -- ännu inte är automation.-- En del är människor med nerver och blod.
11. = När Du möter Din medmänniska -- kom ihåg att Du vet inte vad som tynger henne. Undvik genom Ditt oförstånd att göra bördan tyngre. -- Visa hänsyn.
12. = Ansvar är inte minst hänsyn.-- Alltså visar Du hänsyn så visar i regel omgivningen ansvar.

13. = Som chef är det naivt att tro att blåstället är en värde­mätare på för­stån­det.-- Tror Du att Din egen hjärna sitter i slipsknuten -- då är det be­tänkligt.
14. = Hatt eller mössa på ett respektive välpomaderat huvud eller rufsigt -- är inget märke över kvaliteten.-- Det är ju högst sällan emballaget avslöjar innehållet.
15. = Mycket av trivsel beror på mungipornas riktning -- bara inte de uppåtdrag­na är en maskering.
16. = Om Du räknar Ditt värde som människa i tränisar, stjärnor och titlar -- då visar antagligen Din livsfacit fel.
17. = Trots uppfinnandet av de mest tekniska vidunderligheter -- så saknar männi­skan möjligheter att skapa den minsta lilla amöba.-- Det inger mig respekt för livet.
18. = Beviset för mänsklig enfald ser jag alltid i monstruösa gravmonument med inskriptioner om uppståndelse och evigt liv.-- Det verkar på mig som falsk­tryckta entrebiljetter till himlen.
19. = När den internationella fredstanken förverkligats,-- då skall framtidens människor beskåda vår generations krigshögskolegalonerade på ett "skräck­kabinett" över begångna dumheter -- från den tiden då det enstaka mordet var straffbart -- men deltagandet i massmord många gånger premierades.
20. = Jag är ständigt lycklig över -- att jag inte blivit så vis att jag varit tvingad att taga mitt liv inför det outhärdliga att skåda så mycket dum­het i omgivningen.
21. = Trots det att jag inte äger någon hörbar talang -- tiger jag alltid när jag passerar Sveriges radio.-- Där ligger det nämligen talangscouter i varje buske.-- Och jag är mäkta rädd för att bära det kors som ligger i popularitet.
22. = Det finns människor som glömmar att det finns människor som minns.
23. = Den enklaste blomma Du skänker i livet -- sprider glädje.-- Den dyrbaraste kransen vid graven märks inte av mottagaren.
24. = Guldtränisar på kavajen -- eller namnet i taxeringskalendern -- är inget V.D.-märke på intellektets kvalitet.

25. = När Du kommer ensam i Din materiellt ombonade tillvaro -- ägna då alltid en liten stund åt dem utanför -- det kan vidga Ditt eget perspektiv.
26. = Ha alltid i minnet -- att trots allt -- är Du alltid underordnad -- om inte annat -- UDET.
27. = Inbilla Dig aldrig att "snorkighet" är ett resistent virus.-- Eftertanke är en bra medicin -- och kan aldrig överdoseras.
28. = Att behaga -- är i många fall att camouflera.
29. = Mungipornas "rättning uppåt" -- är andegymnastikens mest nyttiga rörelse -- tar det emot -- är det i regel bara ovanan som gör det.
30. = Djupfrysningstekniken i all ära -- men håll Ditt "hjärta" utanför. Visa aktning för LIVET.
31. = Vegeterandet med grogrund i det varma hjärtat -- ger oanade skördeutsikter för odlaren.
32. = Den tår som fälls av uppriktig saknad -- när ett varmt hjärta stelnat -- står i bjärt kontrast till den avsaknad av saknad över det som var stelt redan i livet.
33. = Ett leende mot en medmänniska -- har endast värde om det dirigeras av hjärtat.
34. = Han sålde sig -- för att kunna köpa.
35. = Överlägsenhet döljer alltid dåligt, intellektuell underlägsenhet.

Dessa aforismer har en upplaga på 500 ex.

Detta ex. nr.

är tillägnat